

21 Δεκεμβρίου 2014

Αρχιμ. Αρσένιος Κατερέλος: Ο Γέροντας μου Ισαάκ ο Λιβανέζος - Μέρος Α΄

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Αρχιμανδρίτης Αρσένιος Κατερέλος

Ηγούμενος Ι. Μονής Αγίου Νικολάου Δίβρης Φθιώτιδος

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΝ ΣΤΑΘΜΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΔΡΥΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΠΩΓΩΝΙΑΝΗΣ ΚΑΙ ΚΟΝΙΤΣΗΣ

ΜΕΡΟΣ Α΄

Π. ΙΩΗΛ - ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΠΡΩΤΗ: Φίλοι ακροατές, χαίρετε εν Κυρίω πάντοτε.

Σήμερα έχουμε πολύ μεγάλη χαρά, διότι ο πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης Αρσένιος Κατερέλος, ηγούμενος της Ιεράς Μονής Αγίου Νικολάου Δίβρης Φθιώτιδος, ευρίσκεται ανάμεσά μας στο Ράδιο-Δρυϊνούπολις.

Η χαρά μας μάλιστα διπλασιάζεται, καθότι ευχαρίστως εδέχθη να μας ομιλήσει για τον μακαριστό Γέροντά του Ισαάκ τον Αγιορείτη, τον Λιβανέζο.

Π. Αρσένιε, σας ευχαριστούμε εκ μέσης καρδίας, και εκ μέρους των ακροατών φυσικά, και με δέος και συγκίνηση αναμένουμε να ακούσουμε ο,τι εκ του περισσέυματος της αγαπώσης καρδιάς σας επιτρέπεται να μας πείτε περί του πνευματικού σας πατρός δεδομένου ότι αρκετοί κάτοικοι της Μητροπόλεώς μας είχαν την ευλογία να συνομιλήσουν, να λάβουν την ευχή του και να εξομολογηθούν, τόσον εις το Ιερόν Κελλίον της Αναστάσεως του Χριστού εις την Καψάλα του Αγίου Όρους, όσον και εδώ εις την Ιεράν Μονήν Μολυβδοσκεπάστου, που, όπως ενθυμούμεθα, όταν ο Γέροντάς σας ερχόταν κάποιες φορές, εσείς ο ίδιος τον συνωδεύατε και τον διακονούσατε.

Τώρα, για εμέ, π. Αρσένιε, είναι καιρός του σιγάν.

Και ευθύς αμέσως θα σας θέσωμε την πρώτη ερώτησι.

Μπορείτε να μας πείτε γιατί ο σεβαστός σας Γέροντας έλαβε το προσωνύμιο «Λιβανέζος»; Δεν ήταν ελληνικής καταγωγής; Διότι και εγώ που τον είχα γνωρίσει ως φοιτητής, είχα παρατηρήσει ότι ωμιλούσε τέλεια τα Ελληνικά ως προς την προφορά και ο λόγος του ήτο απολύτως συγκροτημένος και άλατι ηρτημένος.

Π. ΑΡΣΕΝΙΟΣ: Κατ' αρχάς, σεβαστέ μου π. Ιωήλ, θα ήθελα να εκφράσω τις θερμές μου ευχαριστίες στον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανής και Κονίτσης κ. κ. Ανδρέαν για την ευλογία που μας παρέχει γι' αυτήν την συνέντευξη και επικαλούμαι τις ευχές του. Και τώρα ευθύς αμέσως εισερχόμεθα εις το θέμα.

Ο Γέροντας Ισαάκ έλαβε αυτό το προσωνύμιο καθότι εγεννήθη και εμεγάλωσε στον Λίβανο. Οι γονείς του, Νεμέρ και Μάρθα, ήσαν Λιβανέζοι και διέμεναν σε ένα χωριό δέκα πέντε περίπου χιλιόμετρα βορειοανατολικά της Βηρυττού. Το πιο σημαντικό απ' όλα είναι ότι ο τότε μικρός Φαρές, δηλαδή στα Ελληνικά Φίλιππος, ανετράφη μέσα σε μία Ορθοδοξωτάτη χριστιανική οικογένεια. Επειδή δε ο ίδιος ήτο γη καλή καγαθή ερουφούσε αχόρταγα το γάλα της Ορθοδοξίας.

Από μικρόν τον κατηύθυνε το Άγιον Πνεύμα και αγαπούσε όχι απλά την προσευχή, αλλά και διάφορες πνευματικές ασκήσεις, όπως μόνωσι, ησυχία, μελέτη, προσευχή, νηστεία, κλπ.

Σημειωτέον ότι το όνομα Φίλιππος το είχε και ως ρασοφόρος, έως ότου έγινε μεγαλόσχημος από τον Γέροντα Παΐσιο με το όνομα του Αγίου Ισαάκ του Σύρου.

Τώρα, π. Ιωήλ, η απορία σας και ο θαυμασμός σας για τον άριστο χειρισμό της Ελληνικής γλώσσης εκ μέρους του Γέροντος Ισαάκ είναι πέρα για πέρα δικαιολογημένος. Μιλούσε πράγματι άπταιστα Ελληνικά, τόσο καλά, που ήξερε όχι μόνο τα Νέα Ελληνικά, αλλά και τα Αρχαία. Τόσο, που έλεγε μάλιστα αβίαστα πολλές ευχές των διαφόρων ακολουθιών απ' έξω χωρίς να κάνη καθόλου γραμματικά η συντακτικά λάθη.

Ενθυμούμαι χαρακτηριστικά την ευχή της Ενάτης Ώρας «Δέσποτα Κύριε ο Θεός ημών, ο μακροθυμήσας επί τοις ημών πλημμελήμασι, κλπ.», που είναι και σχετικά μεγάλη, πως την έλεγε απ' έξω από το »Γεροντικο« στασίδι του παρεκκλησίου του Κελλίου της Αναστάσεως του Κυρίου.

Ακόμη βέβαια πιο θαυμαστό πράγμα είναι ότι η προφορά του ήτο τέλεια ελληνική. Και να σου έλεγε κάποιος ότι ήτο Λιβανέζος, εάν δεν ήξερες πιο πολλά στοιχεία γι' αυτόν, η απορούσες, ακόμη και ημπορούσες να δυσπιστήσης για την καταγωγή του, με την καλή έννοια. Αυτό, χωρίς υπερβολή, είναι ανεξήγητο καθότι ήλθε στην Ελλάδα το 1968 για πρώτη φορά, μεγάλος σε ηλικία, δηλαδή τράντα ενός ετών.

Εξ αιτίας αυτού, κάποιος ελληνομαθής Άραβας που δεν ήξερε την καταγωγή του, όταν τον άκουσε να μιλάει και Ελληνικά και Αραβικά, νομίζοντας ότι ήταν Έλληνας που μιλούσε Αραβικά, του είπε: «Μπράβο πάτερ, δεν περίμενα ποτέ ένας Έλληνας να μπορέσει να μιλάει τόσο τέλεια τα Αραβικά!» Και μετά του είπε ο π. Ισαάκ: «Άραβας είμαι ευλογημένε, όπως κι εσύ».

Ο Γέροντας μιλούσε τα Ελληνικά χωρίς καθόλου να χρειάζεται να σκέφτεται, δηλαδή άπταιστα. Είχε στην ουσία δύο μητρικές γλώσσες. Ήξερε όλους τους ιδιωματισμούς και τις λεπτές έννοιες και αποχρώσεις της Ελληνικής γλώσσας. Αλλά εκτός αυτών, το διαπιστώναμε καθημερινά από τις διορθώσεις που μας έκανε, όταν εχρειάζετο, στις δικές μας διατυπώσεις. Μας έλεγε »αυτη η διατύπωση είναι πιο ταπεινή, πιο εύστοχη, δείχνει πιο σύνεσι, ευγένεια, πιο καλογεριστικό φρόνημα», η »δεν ταιράζει γι' αυτό το θέμα, δεν αρμόζει σε μοναχό, κλπ.»

Έκανε δε, σαν ζεστός άνθρωπος που ήτο, και διάφορα σοφά, ωφέλιμα και εύθυμα λογοπαίγνια για να μας ξεκουράζει και να μας ωφελήσει.

Μία φορά, επί παραδείγματι, ενθυμούμαι, που θα πηγαίναμε για κάποιες δουλειές εκτός Κελλιού, ήλθε στο κελλί μου και μου είπε: «Σήμερα έχει συννεφόκαμπο». Και του είπα αυθόρμητα: «Τι θα πη αυτό, Γέροντα;» Και μου το εξήγησε...

Μία άλλη φορά με ερώτησε: «Πότε εγεννήθηκες;» Του είπα: «Γέροντα, το 1962». Και μου προσέθεσε: «Κι εγώ τότε εγεννήθηκα!» Του ξαναλέω: «Γέροντα, ασφαλώς

και με πειράζετε». Μου λέει: «Όχι, κι εγώ τότε εγεννήθηκα...». Τότε, ενώ αυτό μου εφαινετο αστείο, ταυτόχρονα όμως διέκρινα και μία συγκίνηση στα μάτια του Γέροντα....

Αυτή η συγκίνησης ευτυχώς για μένα απετέλεσε φραγμό στον νεανικό τότε αυθορμητισμό μου και δεν του ξαναείπα, και μάλιστα πιο έντονα »Γεροντα, με πειράζετε«, αλλά τον ερώτησα με απορία: »Γέροντα, μήπως υπονοήτε κάτι άλλο;« Και εκείνος τότε μου είπε: »Όταν εσύ εγεννήθηκες και ήλθες στην ζωή, τότε, εκείνη την εποχή, και εγώ πραγματικά αισθάνομαι ότι εγεννήθηκα. Εγεννήθηκα άνωθεν, επειδή έγινα μοναχός«. Δείγμα και αυτό το πόσο πετυχημένος και ενάρετος μοναχός ήτο και πόσο εδοξολογούσε εκ καρδίας τον Θεό για τις μεγάλες ευλογίες που δικαίως του εχάριζε.

Σε διάφορα βιβλία, συλλογές, ημερολόγια, κατά γενική ομολογία, συγκαταλέγεται στους πολύ εναρέτους Αγιορείτες μοναχούς.

Επίσης, για το εν λόγω θέμα της γλώσσης, εάν με ερωτήσετε ποιά απ' όλες τις τοπικές ελληνικές διαλέκτους ωμιλούσε, θα σας απαντούσα απερίφραστα »την Αγιορείτικη«. Αυτό δε επειδή αισθανόταν πραγματική πατρίδα του και τόπο του το Άγιον Όρος.

Ταπεινά νομίζω ότι αυτή ακριβώς η εν Αγίω Πνεύματι ακόρεστη δίψα του για την Ορθοδοξία, η οποία εξεφράζετο στον καλύτερο βαθμό μέσω της Ελληνορθόδοξου Παραδόσεως και Γραμματολογίας, ήτο η γενεσιουργός αιτία και δύναμις ώστε να καταφέρει να επιτύχη ο Γέροντας όλα τα προαναφερθέντα.

Το πιο όμως αξιοσημείωτο απ' όλα ήτο ότι ο Γέροντας είχε πλήρως εγκληματισθή στο ελληνορθόδοξο και ταυτόχρονα οικουμενικό »κλίμα« και αποστολή του Αγίου Όρους.

Είχε ενταχθή πλήρως στην Αθωνική κοινωνία, είχε ασπασθή εντελώς την γνήσια

Αγιορείτικη νοοτροπία και αισθανόταν, στο Άγιον Όρος, στην πνευματική του πατρίδα, εντελώς άνετα. Χωρίς να αρνείται τις ρίζες του τον αισθανόσουν όλον Έλληνα-Ρωμηό και κυρίως όλον Πανορθόδοξον. Φυσικά, στο Άγιον Όρος, ούτε ο ίδιος αισθανόταν ξένος. Η συμπεριφορά του, η καλογερική του, ο ησυχασμός του, η ποιμαντική του, οι πνευματικές διασυνδέσεις του, η δημοτικότητα του, κλπ., αποδεικνύουν με το παραπάνω του λόγου το αληθές.

Τώρα, το ότι ο λόγος του ήτο άλατι ηρτημένος, όπως πολύ σωστά προαναφέρατε, ήτο συνέπεια της όλης πνευματικής συγκροτήσεώς του, των πλουσίων αγιοπνευματικών εμπειριών του, οι οποίες έτι και έτι εξεφράζοντο εύστοχα λόγω και της ακαδημαϊκής του εν γένει κατάρτισεως.

Αυτά, π. Ιωήλ, ως απάντησι στην πρώτη ερώτησι.

Π. ΙΩΗΛ - ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Πολύ κατατοπιστικά αυτά που μας είπατε π. Αρσένιε. Και επειδή ήδη κάπως μας έχετε προϊδεάσει για τον χαρακτήρα του Γέροντος Ισαάκ, παρακαλούμε πολύ πήτε μας κάποια επί πλέον στοιχεία για την προσωπικότητά του. Αυτό, ας εκληφθή ως δευτέρα ερώτησις.

Οι προσκυνητές ένοιωθαν κοντά του άνετα; Ο ίδιος κρατούσε αποστάσεις; Ήτο αυστηρός, μέτριος, απλός η σύνθετος;

Π. ΑΡΣΕΝΙΟΣ: Ο Γέροντας Ισαάκ είχε μία απλή σύνθεσι και μία σύνθετη απλότητα. Και εξηγούμεθα:

Η συμπεριφορά του, η στάσις του, οι ενέργειές του ήσαν η συνισταμένη πολλών επί μέρους συνιστωσών. Όλες αυτές όμως οι παράμετροι είχαν ένα αρμονικό δέσιμο και συνοχή που τελικά, αναλόγως με την περίπτωσι, έπαιρναν μία συγκεκριμένη, υπεύθυνη, αταλάντευτη, ώριμη και τελικά απλή μορφή, που αντιστοιχούσε σε ανάλογη τακτική και στάσι.

Ο Γέροντας, από την φύσι του, ήτο ζεστός, πηγαίος, επικοινωνιακός, αυθόρμητος, προσεκτικός, διακριτικός. Συνεδίαζε σοβαρότητα με ωριμότητα, αλλά ταυτόχρονα ήτο και πολύ ευχάριστος στους άλλους. Εφήρμοζε το »τοις πάσι χρόνος και καιρός παντί πράγματι» (Εκκλ. γ', 1). Όποτε έπρεπε να είναι παρακλητικός, ήταν έτσι, όποτε έπρεπε κάποιον να τον ανασύρη από την απελπισία, και τα τοιαύτα, το έπραττε αναλόγως.

Είχε πολλή αγάπη και ήθελε παντί τρόπω να βοηθά ανιδιοτελώς, ακόμη και όσους είχαν, είτε άλλο φρόνημα, είτε εφέροντο αχάριστα, κλπ. Μάλιστα, χωρίς ντροπή και φόβο, δεν εδίσταζε να κάνη ακόμη και τολμηρές επισκέψεις προκειμένου να τους επαναφέρη στον υγιή πνευματικά δρόμο χωρίς να υπολογίζη τυχόν επιπτώσεις και κόπους.

Ήτο πέρα για πέρα ειλικρινής, αυθόρμητος και ευθύς.

Συνήθως ήτο πολύ προσιτός, άλλες φορές όμως κρατούσε και αποστάσεις. Ήτο απόμακρος αναλόγως των περιστάσεων. Είτε γιατί έκρινε ότι δεν έπρεπε να είχε στενές σχέσεις με κάποιους, είτε γιατί δεν ήθελε να δώση αέρα σε άλλους, επειδή θα το εκμεταλλεύωντο όχι για το καλό, είτε επειδή απλά δεν ωφελούσε, δεν έβγαينه πνευματικό κέρδος, είτε επειδή εφήρμοζε κάποιο καλογερικό τυπικό, κλπ.

Επάνω απ' όλα είχε διάκρισι. Γι' αυτό είχε και πολυσύνθετη συμπεριφορά, πάντα όμως μέσα στα μοναχικά πλαίσια και προς οικοδομήν. Να σας αναφέρω διάφορα παραδείγματα:

Π. ΙΩΗΛ: Βεβαίως σας ακούμε γιατί αυτά μας βοηθούν καλύτερα να εννοήσωμε τα του Γέροντος.

Π. ΑΡΣΕΝΙΟΣ: Όταν με έστελνε στις Καρυές για το ταχυδρομείο, ψώνια και

διάφορες άλλες δουλειές, μου έλεγε συνήθως να έχω ελαφρά σκυμμένο το κεφάλι, να λέω την ευχή μυστικώς και να μη πιάνω κουβέντες και συζητήσεις, εκτός από τα αναγκαία για τις εργασίες που έπρεπε να διεκπεραιώσω. Μάλιστα, μου έλεγε να πηγαίνω στις Καρυές όχι από τον κεντρικό δρόμο, αλλά μέσω των μονοπατιών. Μου ετόνιζε: «Στις Καρυές, όχι ανοίγματα και οικειότητες. Να είσαι ευγενής και σοβαρός».

Άλλες φορές όμως, όταν με έστελνε σε κάποια Κελλιά, η σε κάποια ευλογημένα ανήμπορα γεροντάκια, μου επέτρεπε και μάλιστα εχάιρετο και ο ίδιος να μαθαίνω διάφορες ψυχωφέλιμες ιστορίες από την πλούσια Αθωνική μοναχική πείρα τους.

Κάποιες φορές, στο Κελλί της Αναστάσεως στην Καψάλα, μου έλεγε: «Σήμερα, έως την Ενάτη Ώρα να εφαρμόσωμε πλήρη σιωπή». Κάτι ανάλογο εγίνετο μερικές φορές, όταν επηγαίναμε για ακολουθίες σε κάποια άλλα Κελλιά η Μοναστήρια. Άλλες φορές όμως συζητούσαμε διάφορα ενδιαφέροντα θέματα καθ' οδόν.

Εσέβετο πολύ τα τυπικά των διαφόρων Μονών και ιερών Κελλίων όταν επήγαινε για αγρυπνίες και προσαρμοζόταν σ' αυτά. Εν τούτοις, όταν η συγκυρία το επέβαλε, η ακόμη και το απαιτούσε, έλεγε και την γνώμη του.

Μία φορά επήγαμε σε κάποια αγρυπνία σε ένα Μοναστήρι. Ήτο η Κυριακή των Βαΐων. Επειδή εκείνη την χρονιά το Πάσχα έπεφτε νωρίς, έκανε κρύο στο Καθολικό της Μονής. Τότε κάποιοι πατέρες της Μονής είπαν στον παπα-Ισαάκ: «Γέροντα, ξυλιάσαμε. Στην αγρυπνία έκανε κρύο». Τότε ο Γέροντας, αφού τους είπε ότι κι εκείνος εκρύωνε, τους ερώτησε: «Μα, γιατί δεν ανάψατε λίγο την σόμπα για να σπάση το κρύο;» Κι εκείνοι απήντησαν: «Το τυπικό της Μονής μας εκ παραδόσεως συνηθίζει, ορίζει από την Κυριακή των Βαΐων και μετά να μην ανάβωμε σόμπα». Τότε και ο Γέρων Ισαάκ τους είπε: «Ευλογημένοι, αυτά είναι σκουριασμένα τυπικά».

Είπε για τον τρόπο που έψαλλε ένας μοναχός, έμπειρος στα ψαλτικά: «Όλα καλά, αλλά η φωνή του θέλει λίγο »λιμαρισμα«». Εννοούσε για να γίνη ακόμη πιο κατανυκτική η ψαλμωδία.

Σε άλλες περιπτώσεις όμως δεν ωμιλούσε η δεν επενέβαινε καθόλου.

Πονούσε πολύ για τις αμαρτίες και τα προβλήματα των ανθρώπων. Ήθελε πολύ να τους βοηθήσει, εκτός από την προσευχή, και με πολλούς άλλους τρόπους (με διδαχές, με την αγάπη του, στοργή του, κλπ.), οπότε είχε και ανάλογες ποιμαντικές συμπεριφορές.

Ήθελε πάση θυσία οι μοναχοί και ιδιαίτερα οι Αγιορείτες να στέκονται στο ύψος των περιστάσεων σε όλα τα θέματα. Ως εκ τούτου, δεν συμφωνούσε με τα ανοίγματα δρόμων στο Άγιον Όρος, την αύξησι των αυτοκινήτων, κλπ. Μάλιστα, εστενοχωρείτο ακόμη πιο πολύ όταν διάφορα τριαξονικά φορτηγά εκινούντο την νύκτα στους κεντρικούς δρόμους του Αγίου Όρους.

Ήθελε ο μοναχός να είναι χωρίς πολλούς περισπασμούς, αφοσιωμένος στην προσευχή και στα λοιπά μοναχικά του καθήκοντα. Γι' αυτόν τον λόγο, ηγωνίζετο για την επικράτησι αυτού του πνεύματος.

Επίσης, σε ο,τιδήποτε αλλοίωνε γενικώτερα την ζωή των Χριστιανών αντιδρούσε δυναμικά.

Γενικώς, σε θέματα πίστεως, Ορθοδόξου πνευματικότητας και Εκκλησιολογίας ήτο ανυποχώρητος. Στα γενικά θέματα που απειλούσαν το δόγμα, την διδασκαλία της Εκκλησίας και ήσαν άμεσα-έμμεσα εχθροί της πνευματικής προόδου είχε άγρυπνο διορατικό βλέμμα, ήτο ασυμβίβαστος και διετράνωνε τις αναφυόμενες παγίδες και τις αναμενόμενες συνέπειες προς κάθε κατεύθυνσι. Αυτό το έκανε χωρίς συμβιβασμούς, συγκαταβάσεις και αμαρτωλές αγαπολογίες.

Ο π. Ισαάκ δεν ήξερε να προσποιήται, να έχει διάφορα πρόσωπα και συχνότητες. Δεν έβαζε νερό στο κρασί του ο,τι κι αν αυτό κάποιες φορές εστοίχιζε.

Αυτά π. Ιωήλ. Ας συνεχίσωμε στην επόμενη ερώτησί σας.

Π. ΙΩΗΛ - ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΤΡΙΤΗ: Π. Αρσένιε, πήτε μας κάτι για τις ψαλτικές δεινές ικανότητες του Γέροντος Ισαάκ.

Π. ΑΡΣΕΝΙΟΣ: Ως γνωστόν, ήτο καλλιφωνότατος ιεροψάλτης, βαθύς γνώστης και διδάσκαλος της Βυζαντινής Μουσικής, με ύφος άκρως ιεροπρεπές, γλυκό και κατανυκτικό. Άφησε εποχή ως καλλικέλαδος αηδών σε διαφόρους ναούς της Θεσσαλονίκης (Αγία Βαρβάρα, Άγιο Δημήτριο, κλπ.), όπου υπηρετούσε κυρίως όταν εσπούδαζε Θεολογία. Επίσης, αξέχαστες θα μείνουν πολλές αγρυπνίες σε Ιερές Μονές και Κελλιά εν Αγίω Όρει και αλλαχού.

Μου έκανε μεγάλη εντύπωση ο σεβασμός και ο καϋμός των Αγιορειτών ψαλτών, που εχαίροντο σφόδρα και συνεχώς τον παρώτρυναν να συμμετέχη ο Γέρων Ισαάκ πιο ενεργά στους χορούς των ψαλτών στις διάφορες μακρόσυρτες Αγιορείτικες αγρυπνίες.

Ο καϋμός και το λευκό παράπονο της μουσικής Αγιορείτικης αφρόκρεμας ηύξανε καθ' ότι ο Γέρων Ισαάκ συν τω χρόνω απέφευγε να ψάλλη σε επίσημες αγρυπνίες. Προτιμούσε την προσευχή, την νοερά ευχή, την αφάνεια. Προσεποιείτο ότι υπήρχαν άλλοι ανώτεροι και καλύτεροι ιεροψάλτες και τα τοιαύτα.

Μία φορά μου είπε: «Παλαιότερα έψαλλα πολύ χωρίς να καταλαβαίνω ότι υπήρχε και εγωϊσμός». Φυσικά, ο λόγος αυτός του Γέροντα ήτο προϊόν της ταπεινώσεώς του και της αυξητικής αδολεσχίας του με την νοερά προσευχή.

Ο Γέροντας, μέχρι τέλους της ζωής του, πάντα, όπου υπήρχε ανάγκη, έψαλλε. Δεν έκρυβε το τάλαντό του. Θα μας μείνουν αξέχαστες οι πολλές κελλιώτικες αγρυπνίες, συνήθως έξη-οκτώ ωρών, που εκάναμε τακτικά στα γύρω Κελλιά με τον Γέροντα Παΐσιο.

Έχω μία σπάνια ηχογράφησι του π. Ισαάκ από την νεανική του ηλικία. Τότε η φωνή του ήτο ακόμη πιο αγγελική, γλυκιά από την γνωστή-γοητευτική και ελκυστική φωνή που εσαγήνευε στο Άγιον Όρος στις προαναφερθείσες γνωστές αγρυπνίες.

Μεταξύ των άλλων, θα μου μείνη αξέχαστη η εξής συγκινητική σκηνή, που συνέβη κατ' επανάληψιν. Στο Κελλί της Αναστάσεως που εκάναμε την ακολουθία, εξεκινούσε ο π. Ισαάκ να ψάλλη, κατά τον όρθρο της Μεγάλης Τετάρτης, σε αργό μέλος, το γνωστό τροπάριο της Κασσιανής. Και ενώ έψαλλε πολύ κατανυκτικά, περίπου στην μέση, δεν άντεχε, ξεσπούσε σε λυγμούς κατανύξεως, μετανοίας και ευγνωμοσύνης στον Θεό. Του ήταν αδύνατον να τους ελέγξει, παρά το δυναμικό του χαρακτήρος του. Έφευγε από το Ψαλτήρι, επήγαινε στο Ιερό και έρραινε τον χώρο με δάκρυα... Το μόνο που προλάβαινε να μας πη μονολεκτικά, εν μέσω λυγμών, ήταν «συνεχιστε». Να συνεχίσωμε δηλαδή εμείς οι υπόλοιποι. Δεν ενθυμούμαι καμμία φορά να κατάφερε ο Γέρων Ισαάκ να τελειώση το τροπάριο της Κασσιανής, λόγω δακρύων, και κάθε χρόνο μας έλεγε πριν την ακολουθία: «Σήμερα το βράδυ (δηλαδή τρεις η ώρα την νύκτα), θα ψάλλω εγώ το τροπάριο της Κασσιανής, που είναι δύσκολο, και κανένα-δυό άλλα, και όλα τα υπόλοιπα εσείς».

Όταν άκουγα αυτήν την φράσι, μέσα μου μονολογούσα και έλεγα «εάν το τελειώσης, Γέροντα...», η «καλά, δεν ενθυμείται τι έπαθε πέρυσι;» Έδινα όμως αμέσως την εξήγησι, ότι ο Γέροντας πολλές φορές συνεκινείτο και έκλαιγε όταν ήταν στο κελλί του, όταν έψαλλε, ελειτουργούσε, προσηύχετο, κλπ., και γι' αυτόν τον λόγο έχανε τον λογαριασμό.

Και ας κλείσωμε την απάντησι στην ερώτησί σας αυτή με το εξής που έλεγε και εβίωνε ο Γέροντας: «Την ψαλμωδία την χρησιμοποιούμε, όχι για να ικανοποιηθούμε η να ευχαριστηθούμε εμείς, αλλά για να δοξάσωμε τον Κύριο».

Αρχιμανδρίτης Αρσένιος Κατερέλος

Ηγούμενος Ι. Μονής Αγίου Νικολάου Δίβρης Φθιώτιδος

(Η συνέντευξις εδόθη στον πρωτοσύγγελο π. Ιωήλ Κωνστάνταρο στον ραδιοφωνικό σταθμό της Ι. Μητροπόλεως Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανής & Κονίτσης την 14 - 07 - 2014)

Γέροντας Αρσένιος Κατερέλος- Ο Γέροντάς μου Ισαάκ ο Λιβανέζος - Μέρος Α΄

Πηγή : impantokratoros.gr